

i det bestemte Øjeblik, eller det er Københavns Befolkning i det hele og store, der er Tale om. Det har da stillet sig for mig som naturligt at gøre mig til Talsmand for det sidste Hensyn, Hensynet til, hvad der for Befolkningen i det hele maatte siges at være det fordelagtige og ønskelige i denne Sag, nemlig at de store Pladser, som der her er Tale om, ikke blot holdes som Friluftsbælt omkring København, men tillige som Tumblepladser for et Folkeliv, som er i Færd med at faa en voksende Betydning for den københavnske Befolkning, og som vil blive af større og større Betydning, jo længere Tid der gaar, og jo mere Byen udvider sig paa de forskellige Punkter. Derfor har jeg ment at burde gøre Forsøg paa at faa sikret saa meget, som der overhovedet kan være Tale om, af disse frie Pladser, saaledes at man i ethvert Tilfælde er sikker paa, at alle de kommunale Hensyn, som bør komme med ved Afgørelsen, ogsaa faa Tid og Lejlighed til at lægge sig for Dagen. Man har talt om, at det, jeg har foreslaaet, er en Servitut paa Kommunen, hvad det selvfølgelig ogsaa er, og at det er urimeligt at lægge en saadan Servitut paa Kommunen, idet man løser et lignende Forhold for Staten. Jeg kan i og for sig ikke indse, at der er noget galt deri, at den Stund man jo samtidig med Løsningen af Forholdet ogsaa lægger en Servitut paa Staten, og den Servitut, jeg har foreslaaet, er jo endda kun en ganske midlertidig Servitut, som efter en Snøs Mars Forløb lader det Terrain, der her er Tale om, frit gaa over i Kommunens Raadighed. En saadan Servitut spiller jo derfor i og for sig ikke nogen Rolle, i alt Fald ikke ud over et meget begrænset Tidrum, og det forekommer mig ikke, at man fra Københavns Kommunes Side skulde kunne have noget derimod. Naar det dernæst er blevet sagt, at det ikke er i sin Orden, at Staten skaffer Kommunen de frie Pladser, som der her er Tale om, men at det maa Kommunen selv om, er jeg ogsaa i Princippet ganske enig i den Opfattelse. Men mit Forslag skulde jo netop ogsaa gaa ud paa at skaffe Kommunen al den Lejlighed til Øvervejelse ved i den alsidige Behandling af dette Spørgsmaal, som er mulig, for at Kommunens Afgørelse paa dette Omraade kan blive, som den fra alle Sider set bør være. Nu er Forholdet jo i Øjeblikket saaledes, at vi over for Kommunalbestyrelsen i København have Forslag liggende her i Rigsdagen om en Omordning. Hvis man var ganske enig i, at Københavns Kommunalbestyrelse i alle Henseender var det, som den ærede Ørdsfører for lidt siden forlangte,

at den skulde være, en Repræsentation, der var i Øverensstemmelse med Kommunen, vilde der selvfølgelig ikke foreligge i dette Øjeblik under et Udvalgs Behandling Forslag til Omordning af Kommunalbestyrelsen. Uden at jeg i denne Sag paa noget Punkt vil rette Angreb paa Københavns Kommunalbestyrelse, betyder i alt Fald det, at et saadant Reformforslag foreligger, at man ikke fuldt ud er fornøjet med det bestaaende. Hvad det for mig er om at gøre, er da, at denne efter min Mening ret betydelige Sag ikke føres igennem i dette Øjeblik, da vi her ere i Færd med at overveje, om det ikke er muligt at skaffe Københavns Kommune en anden Repræsentation. Jeg vil ved dette Forslag for et begrænset Omraade af Blegdamsfælleden for 20 Aar gøre mit til Dykyldelsen af Ørdsførers Ønske, at Kommunalbestyrelsen maa være i Øverensstemmelse med Kommunen, og at dens Afgørelse af denne Sag maa komme i det Spor, at alle kunne være tilfredse dermed. Det er den Betydning, jeg har ment, at mit Øndringsforslag skulde have, og ikke anden Betydning. Hvis det skulde vise sig, at den Sag, for hvis Skyld jeg har stillet mit Øndringsforslag, i Løbet af de 20 Aar ikke er i Stand til at gøre sig saaledes gældende, at Kommunalbestyrelsen føler sig forpligtet og kaldet til at gennemføre den, som man fra den Side ønsker det, hvis det efter denne Øpfordring til Kommunalbestyrelsen viser sig, at Forholdet stiller sig saaledes, at man vil drage Blegdamsfælleden med ind under den store Bebyggelse, der kommer til at ligge for, naar Fællederne frigøres, er der gjort, hvad man paa Forhaand kunde gøre, for at en saadan Afgørelse ikke skal falde tilfældig og umoden og i et Øjeblik, hvor Repræsentationen ikke er, hvad den burde være, og saa maa Kommunen gøre, hvad den finder forsvaret. Naar jeg særlig har begrænset mit Forslag til Blegdamsfælleden, er det sket, fordi Nørrefælled til en vis Grad er sikret i de nærmeste 35 Aar, og fordi Blegdamsfælleden efter min Mening er den centrale Fælled, fra det Synspunkt set; den, der er i Stand til at samle det største københavnske Ødrætsliv, det største københavnske Folkeliv, fordi den ligger midt imellem de forskellige ydre Dele af Byen. Jeg vilde anse det for en stor Binding, hvis man var i Stand til at redde denne Fælled fra at blive lagt ud til Gader og Torve. Det er min Begrundelse af dette Øndringsforslag, og særlig lægger jeg altsaa Vægten paa dette, at vi staa foran en væsentlig Omordning af den københavnske Kommunalbestyrelse, og at en Sag som denne, der har en blivende Be-